

Kedves Szerelmeskedő Remete Barátom!

Elöljáróban meg kell mondjam, hogy ez a "tárgy" vagy "téma", a szerelem, egyáltalán nem a kedvencem. Sőt, a szerelmi lírát olyan kényes dolognak tartom, hogy óvok is tőle mindenkit. Alig ismerek olyan költőt (író), aki ezt a jó ízlés határain belül és magas színvonalon tudja csinálni. (Többnyire a legnagyobbak: ilyen például József Attila, Petőfi, Csokonai, Radnóti.) De a nyugati szerelmi költészet hagyományait (harsányságát, eszetlen örvendezését a boldogság felett, vagy éppen nyafogó panaszait az elszenvedett csalódás miatt stb.) is kifejezetten utálok. Nem túlzás, szó szerint így van. A rajongott női alakok mögül mindig a költő tolakszik elő: "ugye, látjátok, mennyire remek férfiállat vagyok, mennyire tudok szeretni, milyen szépen tudok beszélni a csajomról, milyen gyönyörűen tudok szenvedni miatta" stb. Pont ezért sokkal jobban kedvelem a tartózkodó klasszikus ázsiai költészet szerelmi líráját. Nem személyes, nem kitárulkozó, nem közönséges. Nem árulja a költő sem magát, sem a nőt. Szóval, elsőosztályú ízlés, jólneveltség, finom elegancia és nyelvi tehetség stb. kell ahhoz, hogy ilyesmiről merjen szólni bárki, még ha jó tollforgatónak tartja is magát. Éppen ezért nagyon nehezen szántam rá magam, hogy elkezdjem olvasni a munkádat...

Most meg azt mondom, hogy Te minden említett nehézséget ügyesen elkerültél vagy jó megoldást találtál rájuk. Remekül eltaláltad, hogyan lehet szólni ezekről a legkényesebb kérdésekről, helyzetekről, részletekről. Jó az erős antedatálás ötlete is, az archaizálás is (a szemléleti és nyelvi), jó a nyelv népies "stich"-je is, jó a megközelítés. És nem leszállítod az elbeszélt eseményeket a közönségesség felé, hanem inkább megemeled a történeteket, amelyek ráadásul tele vannak szépen leírt, ábrázolt, megszólaltatott érzésekkel. Azt kell mondanom, hogy telitalálat a Te változatod. Nagyon élveztem.

Ami a szerkezetet illeti, azért lenne egy kisebb észrevételem. Mivel nagyon jól érzékeltetted, hogy a testiség semmit sem ér őszinte költői érdeklődés, igazi lelkesítő érzelmek nélkül, nem nagyon szerencsés dolog mindjárt a testtel kezdeni a történeteket. A történetek sora is kezdődhetne inkább érzelmi ráhangolódással, rávezetéssel a testiségre. A gyerekkori történetek között is van már ilyen finomabb hangolású (például szép, ahogy a gyerekek az egyikben csupán kézenfogják egymást), ezeket előbbre hoznám (vagy írnék az elejére ilyen költőibb hangú mesét), ne mindjárt medias res induljanak (ha gyerek módra is) a testiség történetei.

Mást nem is nagyon tudok mindehhez hozzáfűzni. Teljes általánosságban is csak annyit, hogy vigyázz végig az "emelésre", ne maradjon pusztán történet egyik elmesélt eset sem. Legyen (vagy maradjon) mindegyik "szép". És ne siess az elkészítésükkel, nagyon alaposan át kell rágni egy ilyen szöveg minden szavát, hogy semmi botlás ne legyen benne, mert azok teljességgel elidegenítő effektusként hatnak. Egyetlen apró nyelvi disszonancia agyon tudja csapni az egész történetet. Ilyenkor egyből arra gondol az olvasó, hogy lám, nem is egy költői lelkű lovag mondja a történeteit, hanem egy álruhás kéjenc. Itt-ott elszólja magát, kilóg a lóláb.

Gratulálok, és sok sikert kívánok a folytatáshoz
slc

Kedves Jó László barátom! Minden mondatodért nagyon nagyon hálás vagyok. Még azokért is, amikben a nyugati szerelmi lírát ostromozod, mert megértettem belőle, hogy mire kell különösen vigyázni ahhoz, hogy a téma sablon-érzékettségét és az önmotogatóst elkerüljem. Igen örülök annak, hogy jóváhagyta a mű nyelvezetét, ez nagyon fontos számomra, mert nagy örömet lelem benne írás közben magam is. A szerkezeti változtatásra szóló javaslatodat is értem, de nehéz megvalósítanom, mert ezek a történetek egytől-egyig valósak, és ebben az időrendben történtek meg velem. Nehéz és hiteltelen lenne "költönni" hozzájuk valamilyen kitalálattal. Igyekezem majd a történeteken belül megvalósítani, amit mondasz. "Emelni", költőien-lelkesülten széppé tenni, és humort is belevinni. Teszem ezt történetű őszinteséggel és azzal, hogy botlásaimat, fiaskóimat, önmagam is kellő iróniával mutatom meg. Sokat segítettél és bátorságot is adtál az egészhez. Köszönöm még egyszer. Sándor
